

ИЛИЯ ДЖЕРЕКАРОВ
НЕОПОВЕСТЕНА СРЕЩА

chitanka.info

Звездолетът бе потеглил от Земята отдавна. Обгръщали го бяха непрогледни мъглявини, черни дупки разтваряха обятия да го погълнат, светли звездни роеве мамеха с тайнствени сигнали. Умореният метал потъмня и повърхността стана грапава от ударите на безбройните космически частици. Изглеждаше, че нищо не може го отклони от пътя му. До този миг, когато експлозията на горивото не го изтърбуши, за да остане безпомощен в лабиринта на гравитационните полета.

От многобройния екипаж остана жив само един. Лекарят. Той, който не бе в състояние да се справи с тежката аварии, не можеше да изчисли курса по няколкото оцелели уреда. В безкрайните часове на самотата правеше всичко, за да продължи живота си. Физически упражнения, изучаване на изкуството да се ориентира без компютри, дневник, отглеждаше растенията, които поддържаха жалкия запас от кислород...

Докато дочака деня.

Звездата бе още далеч напред, но чувствителната антена бе доловила нещо необикновено. Радиосигнали. Може би музика, може би напевен говор. Не знаеше. Той само долови разликата между вечния шум на Космоса и това, което го опияни и накара сърцето му да трепне. Прецени положението. Звездолетът, по-точно останките му, бе неуправляем. Имаше една единствена оцеляла спомагателна ракета, с която можеше да намали скоростта и да се доближи до желаната планета. Можеше да навлезе в атмосферата ѝ. Но не можеше да се приземи. Капсулите за приземяване бяха унищожени. Оставаше един изход. Да навлезе в атмосферата и когато обшивката на ракетата пламне, да катапултира и да се осланя единствено на скафандъра и парашута.

Не се колеба нито миг. Зае се с подготовка на ракетата. Изчисли с възможната точност местоположението на планетата. Щеше да осъществи една от целите на експедицията. Да предаде послание на друга цивилизация, на братя по разум.

Направи последния запис в дневника и без да се обръща, влезе в спомагателната ракета. Включи двигателите и ускорението рязко го притисна. Усмихна се. Това щеше да му служи като адаптационен период на планетата.

Когато дискът на планетата се появи пред него, той бе заякнал. От ускорението собственото му тегло бе удвоено, но не забелязваше това. Подготви дълго послание до непознатата цивилизация. Сложи снимки на предмети с надписи, координатите на Земята и Галактиката с точна рисунка. Дори да загине, посланието невредимо щеше да се приземи. Направи последни корекции на полета и ракетата се вряза в непознатата атмосфера. Обшивката започна да се нажежава, но не пламваше. Бе успял да намали до минимум скоростта си. От илюминатора видя, че се насочва към океан. Натисна бутона и креслото го изхвърли. За момент загуби представа за горе и долу, после му притъмня и не можа да разбере кога се е отворил парашутът. Когато се свести, под него се простираха безкрайни жълтеникави пясъци.

Тупна меко и веднага се изправи. Откачи коланите и се огледа. Разсъмваше. Местното слънце бавно се издигаше на хоризонта, но лъчите му още не топлеха. Далеч се забелязваше висока планина със снежни върхове.

— Като в Сахара — помисли гласно Лекарят.

Определи посоката по компаса и отмерено закрачи. Беше му леко. Тежестта в ракетата бе два пъти по-голяма от тази тук. Искаше му се да затича, но умишлено задържаше крачките. Знаеше, че адаптацията ще настъпи бързо, а с нея и умората. Имаше кислород за пет денонощия, а храна за три. Разпредели храната отново. Докато свърши, трябва да е стигнал планината и да е открил населено място.

Течеше петият ден, когато почнаха да се появяват предвестниците на гората. Сухи храсталаци, жилави треви, пуснали дълбоки корени в пясъчливата почва. После видя зелената линия на гората. Спря и погълна последната порция храна. Кислородът щеше да привърши скоро. Отново напипа посланието си. Ако не успее да намери селище, трябва да отвори шлема на скафандъра. Ще получи отсрочка от няколко часа или дни. Ако и тогава не успее, те ще намерят посланието. Дори да не са в състояние да отговорят на тази си степен на развитие, рано или късно щяха да отлетят за далечната родна Земя. Ще разкажат за гибелта на звездолета и за него. Колкото повече приближаваше гората, толкова по-гъсти ставаха храсталациите. От време на време в тях про шумяваха стъпките на животни.

Натъкна се на пътека. Това бе сполука. Тук бяха минавали различни животни. Следите им се преплитаха и човек би могъл да

разчете много интересни неща, но той нямаше време. Последни вдишвания и в наушниците се чу предупредителен писък.

Спря. На стотина крачки от гората. Докато сваляше скафандъра, се усмихна. Вече нямаше смисъл да пести силите си. Не знаеше колко време е нужно на планетата, за да го унищожи. Затова бързо напред. Беше предвидил това положение. Остана по леко спортно облекло. Взе посланието и защитното оръжие. Въздухът, напоен с непознати аромати, се дишаше леко. Затича. Отначало бавно, а после все по-бързо.

Загуби пътеката още с влизането си в гората. Тя само отдалеч изглеждаше гъста. Край големите групи дървета обсипани с цветя поляни се губеха в непроходими храсталаци. Тук-там се появяваха стада диви животни. Пъргави зверчета изскачаха почти изпод краката му, подплашени от тежките стъпки.

После се появи реката. Бистрата вода течеше бавно. Виждаше се песъчливото дъно и рояци от дребни рибки. На отсрещния бряг гората беше същата — дива, пълна с животни.

Лекаря се замисли. Да намери две паднали дървета и да направи сал. Или да продължи пеша? Подвуоми се. Отчупи една вейка и я хвърли във водата. Направи няколко крачки. Вейката изостана. Трябва да върви. Покрай реката. Тя ще го изведе до селище. Избърса потта и усети задушната горещина. Тръсна глава и се съблече. Остави часовника и оръжието върху дрехите и влезе в прохладната вода. Наплиска се и се потопи до шия. Искаше му се да поплува, но не биваше да се бави. Стига му прохладата. Изправи се и изцеди водата от косата си. Изтри очи с опакото на ръката и се обърна към брега. Иззад дърветата, приведен, се промъкваше дълъг звяр. Внезапно оголи зъбите си и бързо се понесе към брега.

Лекаря рязко се изхвърли назад и заплува към отсрещния бряг. Хищникът го последва във водата. Чуваше тежкото му дишане. Напрегна сили и като се хвана за нисък клон, рязко се изтегли на брега. Без да се обръща, затича с пълна скорост, на каквато бе способен. Без цел и без посока. Само да се отдалечи от страшното топуркане зад него. Храсталаците раздираха кожата му, в ходилата се набиваха тръни, но той не чувствуваше нищо. Едва когато топуркането изостана и се загуби, намали безумния си бяг и почувствува острата болка. Изтича на просторна поляна, грохна на тревата и разбра, че е загубен. Не

знаеше откъде е минал и колко се е отдалечил от реката. От умора и внезапно изострено чувство на глад му прилоша. А може би местните вируси вече действуваха? Втрисаше го и въпреки че бе лекар, не можеше да разбере дали е от нервното напрежение, или от неизвестна болест.

Отпусна се. Заповяда на тялото си да се успокои. Задиша равно и дълбоко. Когато тръпките преминаха, бавно се изправи. Трябва да намери реката. Ще върви по течението, докато срещне селище. Едва ли ще е скоро. Бе изминал твърде много километри, без да забележи следа от цивилизовани същества. Същества, които в развитието си са стигнали до радиото. Нали бе чул с ушите си техните предавания.

Единственият ориентир, който можеше надеждно да го води, бяха върховете на планината. Даде им гръб и закрачи. Рояци пъстроцветни насекоми се въртяха около него, привлечени от мириса на кръвта. Скоро отново се появиха студените тръпки. Езикът му надебеля и засъхна. Драскотините по тялото му заплашително се възпаляваха и подуваха.

Вече не мислеше. Само някакво дълбоко чувство упорито продължаваше да движи крайниците му. Не разбра дали чу, дали видя, че някой го дебне зад храстите. Чувството за опасност го подтикна да затича. Тежки стъпки бързо го настигаха. Усети, че олеква и почва да пропада. Някой го хвана и бързо го понесе.

От зъбите на хищника го спаси младият алпинист Тен. Бе забелязал от лагера необикновеното окървавено животно и звер, който го дебнеше. Порив на състрадание го накара да изключи защитното силово поле и да го грабне под носа на разярения хищник. Не се боеше. Знаеше добре силата на могъщата си трипръста ръка. Малко хищници се осмеляваха да нападат техния род. И този отстъпи с глухо ръмжене. Без да му обръща внимание, се върна в лагера и отново включи защитното поле. Постава непознатото животно на тревата и се смути. Затова реагира остро, когато от полукълбото на столовата се подаде главата на груповия водач Алитер.

— Защо си хванал това животно, Тен? Ако разберат в клуба, ще имаш неприятности.

— Животното умира, Алитер. Освен това го дебнеше хищник. Не можех да постъпя друго.

— Щом си прогонил хищника, пусни го обратно! Виж, че се преструва на умряло.

Разговорът им привлече вниманието на другите членове на групата. Добродушният гигант Кордол се вдигна от сянката на дебело дърво и застана пред животното.

— Не виждате ли, че то умира за вода! Тен, дан му да пие. Бягало е през храсталака и цялото се е изподрало. Кожата му е толкова нежна. Виждал ли е някой животно с такава нежна, бяла кожа. И виж каква интересна фигура има. Никога не съм чувал за съществуването на такива животни.

Единствената девойка в групата, Катан, внезапно се появи със сънливо изражение.

— Каква е тази врява? Защо не ми казвате? Кордол, дай апарата да го снимам. Баща ми има атлас на всички животни, но такава не съм виждала, то не съществува.

Кордол се засмя.

— Щом го няма в атласа, значи не съществува. Добра логика!

Катан се обиди.

— Щом ти казвам, значи наистина не съществува! Трябва да уведоим управата на резервата.

Този път Алитер се засмя.

— И да си създадем цял куп неприятности за нарушаване правилата по преминаване през резервата. Благодаря. Освен това четох някъде за появата на нови видове топлокръвни. Имаше и някакво обяснение, само че не запомних какво. Направи ми впечатление снимката на едно от тях. Нещо подобно, само че косматото и опашатото. Нищо чудно, че атласът е непълен.

В това време Тен бе напълнил малък съд с вода и коленичи пред Лекаря. Беше му мъчно, че той умира. Искаше му се да стане и да се позабавляват с него. Повдигна го и внимателно почна да налива вода в устата му. За негово учудване той протегна разтреперания си крайник и като допря плътно съдинката до устните си, жадно изпи съдържанието ѝ. След това облекчено се отпусна. Тен бе поразен.

— Видяхте ли? Това животно умее да пие от съд.

Взе ръката на Лекаря и я разгледа внимателно.

— А кожата на крайниците му е такава нежна, че едва ли е служела за нещо.

Кордол изпадна във възторг.

— Остава да добавиш, че това същество умее да говори, и да направиш огромна сензация. Аз лично смятам, че то прекарва повече от времето си във водата. Или смяташ, че долните му крайници имат по-груба кожа?

Катан се разсърди.

— Ама всички сте се наговорили да дрънкате безсмислици. Умее да пие, живее във водата... Казах ви да уведоим управата!

Лекаря отвори очи. Бе заобиколен от странни едри същества. На големите им глави със силно изпъкнали чела се открояваха два реда зеленикави рогови ивици. Не успя да ги разгледа добре. Насядали около него, телата им се губеха под леките наметки от фина материя. Едно от тях бе с широкопола шапка и говореше нещо. Говореше!

Съзнанието му отново се замъгли от високата температура. Направи усилие и отново се появи същата картина. Значи няма съмнение. Срещнал е разумни същества. Напъна се да проговори, но от гърлото му се раздаде хриплив звук. Помъчи се да преглътне, но остра болка не му позволи и това. Лежеше безпомощен сред тези, към които се стремеше.

Едно от обикалящите го същества стана и се отдалечи. Друго енергично заговори и показа широките си жълти зъби. Беше Тен.

— Може би точа е най-изразителната муцуна, която съм виждал. Погледнете очите му. Сякаш ей сега ще проговори. Имам чувството, че иска да ми каже нещо.

Алитер недоволно заговори:

— Стига си се захласвал с това същество. В теб е ярко изразен този недостатък. От най-малките неща да правиш трагедия. Ако поседиш още половин час край него, ще поискаш и да го заровиш в пръстта, за да не го изядат хищниците. Само че тогава ще го изядат червеите, което е все едно. Спасил си го от болезнена смърт и това е достатъчно. Говоря грубо, но това е истината. Не искам утре да бъдеш разкиснат и да не можеш да се катериш.

Тен не отвърна нищо. Отиде и взе камерата. Снимаше старателно. От близо, от далеч... Стремеше се да фиксира на лентата всяка негова особеност и най-вече лицето, израза, който го смущаваше.

Лекаря отново отвори очи. Чувствуваше необикновена лекота. Не чувствуваше болка, но не чувствуваше и крайниците си. Поиска да се

размърда. Само очите му още се движеха. Разбра, че това е краят. Трябваше да начертае поне Слънчевата система. Не можеше да се концентрира. Пръстът му потрепера и замря.

Съществата пред него отново почнаха да се замъгляват, може би от напрежението да съобщих нещо. Как може да остане без нито един земен предмет при себе си. Щяха да разберат, да се опитат да го спасят. Все едно. Целта въпреки всичко е постигната. Рано или късно някой ще намери посланието край реката. Ще намерят и оръжието. Ще разберат. Ще си спомнят и за него. Глупаво. Да умреш, без да можеш да направиш последната крачка.

Ето съществото, което си отиде, отново се върна и го сочи с трипръста ръка. Каква масивна ръка. И сякаш покрита със ситни рогови плочки, като кожа на гушер. Интересно. Всичките три пръста си противостоят.

Катан настояваше.

— В информатора не са заложили данни за такова същество. Очевидно е някакъв нов вид. Смятам, че няма да имаме никакви неприятности, ако съобщих за него. Може и да не е веднага, а на връщане. Ако ние първи сме го открили, ще ни покажат на цялата планета.

Алитер без желание се обърна към нея.

— Разбирам желанието ти да се видиш във вечерната програма като откривател, но не мога да се съглася с теб. Не е нужно много да гледаш, за да разбереш, че това е възрастен екземпляр. Живял е поне пет, а може би и десет години. Естествено, не може да бъде само един. Ако приемем, че родът му е жизнеспособен, разбира се. Ако е несполучлива мутация пък, не би проживял толкова дълго. Следователно управата на резервата сигурно знае за тези същества и тъй като те очевидно са редки, неприятностите ни ще бъдат още по-големи. Може дори да ни обвинят, че сме го гонили да го хванем и то е загинало от това. Нашата задача е да покорим върха, а не да се занимаваме с неща, които не само че не са наша работа, но са и забранени от правилника на резервата.

Тен видя как Катан се обиди и за да избегне кавгата, неочаквано и за себе си се обади:

— А ако е представител на друга цивилизация?

Този път се засмя искрено и Алитер. Кордол не можеше да си поеме дъх от смях.

— Хо-хо-хо. Материализирал се е по погрешка вместо в банята на нашата планета и хищникът веднага хукнал да го налага. Сапунът и кърпата сигурно са на съседната планета. Ха-ха-ха. Нали трябва да има звездолет, скафандър, ракета за приземяване. Ох, заболя ме коремът. Тен, напиши разказ. Ще надминеш и най-големите фантасти.

Тен също се смееше на нелепото си предположение, но му бе неловко, затова побърза да заглади ефекта от думите си.

— Че какво пък. Наля това е най-актуалният проблем на нашето време. Пишем, говорим, показваме и дори сънуваме как идват представители на друга цивилизация. Колко институти се занимават с този проблем. Защо да не го предположа? Поне се посмяхме.

Лекаря не можеше да проумее какво ги развесели толкова. Разбра само, че се смеят. През клоните на дървото се виждаше дълбока синевина. Дори и през смеха се чуваше чуруликането на птиците. Ароматите бяха толкова много. Може би те замайваха главата му. Тук е хубаво като на Земята. Сега ще полежи, ще събере сили и ще стане. Тези същества ще му помогнат. Слънцето го грее, а какъв противен хлад. Млъкнаха ли. Жестикуюлират, разтварят уста. Пазят тишина да не го смуцават. Пазят го Братята по разум.

Слънцето почервения и закри всичко. Отново почна да пропада някъде дълбоко, дълбоко и нямаше кой да го поеме.

Алитер пръв спря да се смее и посочи неподвижното тяло на Лекаря.

— Умря.

Погледна часовника си и рязко се изправи.

— Закъсняваме. За петнадесет минути трябва да съберем лагера и да потегляме. Другарите от базовия лагер ще се безпокоят. Хайде.

Всички забързаха. Когато и последният пакет бе поставен на гравилета, Тен за последен път погледна Лекаря. Трупът белееше под дървото. Пристъпи към него, но решително се обърна и седна в прозрачната гондола. Все едно какво е това същество. Наближаваше денят, когато трябва да заяви бъдещата си професия. Сега вече знае каква ще бъде тя. Ще търси в студените безкрайнини на Галактиката, ако ще, и на Вселената. Ще търси и ще открие тях, братята по разум.

Вяваше твърдо. Разумен живот във Вселената има! И ще има
срещи — тържествени и радостни!

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 13,14/1981 г.

Разказът е отличен с трета награда в първия кръг на
Международния конкурс за научнофантастични разкази.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.